

Diumenge 32 (B) de durant l'any

Text de l'Evangeli (Mc 12,38-44): En aquell temps, Jesús, deia en el seu ensenyament: «Aneu amb compte amb els escribes, que els agrada de passejar amb vestits llargs, i de ser saludats en les places, i ocupar els primers seients de les sinagogues i els primers llocs en els convits; els quals devoren les cases de les vídues amb el pretext de llargues oracions. Ells rebran una condemna més gran».

I assegut davant el gazofilaci, mirava com la gent hi tirava monedes, i molts rics n'hi tiraven moltes. I quan va arribar una vídua pobra hi tirà dues petites monedes, que equivalen a un quadrant. I convocant els seus deixebles, els diu: «En veritat us dic: aquesta vídua pobra hi ha tirat més que tots els qui han tirat al gazofilaci, ja que tots hi han tirat del que els sobrava, però aquesta, de la seva indigència, tot el que posseïa ho ha tirat, tot el que tenia per a viure».

© Albada Editorial / evangeli.net

«Tots hi han tirat del que els sobrava, però aquesta, de la seva indigència, tot el que posseïa ho ha tirat»

Pbro. José MARTÍNEZ Colín
(Culiacán, Mèxic)

Avui, l'Evangeli ens presenta el Crist com a Mestre, i ens parla del despreniment que hem de viure. Un despreniment, en primer lloc, de l'honor o reconeixença propis, que a voltes anem cercant: «Aneu amb compte (...) que la gent [us] saludi a les places i que [us] facin ocupar els seients d'honor a les sinagogues i els primers llocs en els banquets (cf. Mc 12,38-39). En aquest sentit, Jesús ens prevé del mal exemple dels escribes.

Despreniment, en segon lloc, de les coses materials. Jesucrist lloa la viuda pobra, [alhora que lamenta la falsedat dels altres: «Tots hi han tirat del que els sobrava, però aquesta [la vídua], de la seva indignència, tot el que posseïa ho ha tirat» (Mc 12,44).

Quin no viu el despreniment dels béns temporals viu ple del propi jo, i no pot estimar. En aquest estat de l'ànima no hi ha “espai” per als altres: ni compassió, ni misericòrdia, ni atenció per al proïsme.

Els sants ens donen exemple. Heus ací un fet de la vida de sant Pius X, quan encara era bisbe de Màntua. Un comerciant escriví calúmnies contra el bisbe. Molts amics seus li aconsellaren denunciar judicialment el calumniador, però el futur Papa els respongué: «Aquest pobre home necessita més l'oració que el càstig». No l'acusà, sinó que pregà per ell.

No tot, però, finí així, ja que —després d'un temps— a aquell comerciant li anaren malament els negocis, i es declarà en fallida. Tots els creditors se li llençaren a sobre, i ell restà sense res. Solament una persona l'ajudà: fou el mateix bisbe de Màntua qui, anònimament, va fer enviar un sobre amb diners al comerciant, fent-lo saber que aquells diners provenien de la Senyora més Misericordiosa, és a dir, de la Verge del Perpetu Socors.

¿Visc realment el despreniment de les realitats terrenals? ¿Està el meu cor buit de coses? ¿Pot el meu cor veure les necessitats dels altres? «El programa del cristià —el programa de Jesús— és un “cor que veu”» (Benet XVI).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Mai serà pobra una casa caritativa» (Sant Joan Mª Vianney)

-

«El Senyor ens crida a un estil de vida evangèlic de sobrietat, a no deixar-nos portar per la

cultura del consum. Es tracta de buscar l'essencial, d'aprendre a despollar-se de tantes coses supèrflues que ens ofeguen» (Francesc)

-

«Tots els fidels del Crist 'han d'ordenar rectament els seus sentiments, no fos que l'ús de les coses d'aquest món fet amb amor a les riqueses i no pas amb esperit de pobresa evangèlica, els impedeixi de buscar la caritat perfecta' (Concili Vaticà II)» (Catecisme de l'Església Catòlica, n° 2.545)